

«Χαίρε σκηνή του Θεού και Λόγου».

π. Δημήτριος Μπόκος.

Παναγία.

«Ούτος κείται εις σημείον αντιλεγόμενον» (Λουκ. 2:34). Είναι τα λόγια που ο άγιος Συμεών ο Θεοδόχος είπε στην Παναγία, όταν αυτή εναπόθεσε στα χέρια του βρέφος 40 ημερών τον Χριστό (Υπαπαντή).

Μπροστά σ' αυτόν, της είπε, όλοι θα παίρνουν κάποια θέση. Είτε θετική, είτε αρνητική. Δεν θα μπορεί να τον προσπεράσει αδιάφορα κανείς.

Έτσι και έγινε. Γύρω απ' το πρόσωπο του Χριστού στήθηκαν οι μεγαλύτερες διαμάχες, συζητήσεις, θεολογικές αναζητήσεις όλων των αιώνων. Η Εκκλησία αποδύθηκε σε μεγάλους αγώνες για να διαφυλάξει την πίστη που παρέλαβε για το πρόσωπο του Χριστού.

Τι διδάσκει η Εκκλησία;

Την πίστη των Αποστόλων. Ότι δηλαδή ο Χριστός είναι όχι δύο, αλλά ένα και μόνο πρόσωπο. Ο Υιός και Λόγος του Θεού. Γεννημένος από τον Πατέρα «προ πάντων των αιώνων», ίσος, συνάναρχος και ομοούσιος με αυτόν. Θεός τέλειος, όπως ο Πατέρας και το Άγιο Πνεύμα. Το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος. Αυτός ο Θεός Λόγος κατεβαίνει στην κοιλιά της Παναγίας. Παίρνει απ' αυτήν ανθρώπινη φύση. Δεν έχουμε δύο χωριστά πρόσωπα, ένα Θεό και έναν άνθρωπο που ενώνονται, αλλά ένα και μόνο πρόσωπο, τον Υιό του Θεού, που στη θεία του φύση προσθέτει και την ανθρώπινη. Ο ίδιος είναι και Θεός και άνθρωπος.

Η Παναγία λοιπόν είναι Θεοτόκος και Θεομήτωρ, αφού γεννά ως άνθρωπο τον ίδιο τον Υιό του Θεού.

Αυτή είναι η πίστη των Αποστόλων, των Πατέρων, της Εκκλησίας.

Η ίδια αυτή πίστη απaráλλακτη διατρανώνεται και μέσα στον θεσπέσιο ύμνο της Παναγίας, τους Χαιρετισμούς. Σταθερά και αταλάντευτα τονίζεται συχνά-πυκνά εκεί, ότι αυτός που κατέβηκε και εσκήνωσε στη μήτρα της Θεοτόκου, παίρνοντας «δούλου μορφήν», είναι ο ίδιος ο Κτίστης και Θεός.

Η Παναγία γίνεται σκηνή, κατοικία, οίκος, ναός του Θεού και Λόγου. Ο πρωτοστάτης αρχάγγελος βλέπει τον ίδιο τον Κύριο να σωματώνεται, να παίρνει δηλαδή ανθρώπινη μορφή μέσα της. Στα σπλάχνα της «βρεφουργείται ο Κτίστης».

Γίνεται επίσης κλίμακα η Παναγία με την οποία κατεβαίνει στη γη ο ίδιος ο Θεός. Έχει πλέον «θεοδόχον την μήτραν» η Παρθένος και «θεοδόχον γαστέρα», αφού μέσα της δέχεται Θεό και όχι άνθρωπο. Στα χέρια της κρατάει αυτόν που έπλασε «χειρί τους ανθρώπους», τον υψηλό Θεό που φανερώθηκε «επί γης (ως) ταπεινός άνθρωπος».

Στα χέρια του πρεσβύτεη Συμεών «επεδόθη ως βρέφος» αυτός που αποκαλύπτεται στη συνέχεια ότι είναι «και Θεός τέλειος».

Κι εμείς;

Ακολουθώντας την πίστη των πατέρων μας, «επόμενοι τοις αγίοις πατράσιν», αναγνωρίζουμε ότι:

«Θεοτόκος εστίν η αγία Μαρία».

Και αναφωνούμε: «Ω πανύμνητε μήτερ, η τεκούσα τον πάντων αγίων αγιώτατον Λόγον» (και όχι απλώς κάποιον άνθρωπο), σώσε μας από κάθε συμφορά και λύτρωσε από τη μέλλουσα κόλαση όλους εμάς, που σε τιμούμε ως Θεοτόκο και με πίστη ψάλλουμε:

«Χαίρε σκηνή του Θεού και Λόγου».

«Αντιύλη» – Ι. Ν. Αγ. Βασιλείου, Πρέβεζα.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>